

Onderduik Anne Muller,

Mijn ouders gingen met mij onderduiken in 1942, ik was toen 1½ jaar op 31 augustus 1942 het was toen Koninginnedag.

Het was gevaarlijk om samen met mijn ouders ondergedoken te zijn.

Eerst ging ik naar drie adressen in Arnhem. Naar familie Buys in Arnhem tot 27-02-1942 daarna naar mevrouw Albers 27-02-1943. Op het laatste onderduik adres ging het niet goed met mij zelfs de Pastoor was gekomen toen ik erg ziek was.

Toen bracht Tiny van de Bilt mij naar een nieuw onderduik adres in Neerkant, Noord-Brabant bij de familie Tijssen. Dit was 27-03-1943.

Ze hadden in Neerkant bij familie Tijssen goed te eten er was zelfs spek.

Deze mensen noemde ik Moeke en Papa.

Zelf herinner ik me weinig van de oorlog wel herinner ik me nog een beschieting mijn onderduikzusje ging samen met mij onder de fiets liggen.

Verder was ik heel vrij op de boerderij in Neerkant. Ik speelde veel met mijn onderduikbroertje Willy dat was een kleinzootje uit Rotterdam van de familie Tijssen. Ook herinner in mij dat er een melkfabriekje was. Vaak plukte ik rabarber.

Na de oorlog gingen mijn ouders direct op zoek naar mij. Er was een schakel tussenuit gevallen in het verzet dus was het voor mijn ouders erg moeilijk om mij terug te vinden.

Mijn ouders waren zes weken lang op de fiets op zoek naar mij. Eerst gingen ze naar Enschede om te kijken of er mensen waren teruggekomen uit de kampen.

Er werd een advertentie geplaatst daarop werd een jongetje gevonden met rood haar.

Via dit jongetje kwam mijn vader op het spoor van een mevrouw uit Arnhem haar huis was helaas leeg. Via Tiny van de Bilt kwam mijn vader erachter dat deze familie in Loenen was.

Mijn vader ging naar Loenen bij het openen van de deur zei de mevrouw meteen u bent de vader van Anneke. Haar dochter was net op bezoek bij Anneke. Via Nijmegen kwamen mijn ouders aan bij de boerderij van de familie Tijssen in Neerkant. Zij haalde een grote lamp en zei jij bent de moeder, een ander had haar niet meegekregen. Toen werd er tegen mij gezegd dit zijn jouw vader en moeder, toen zei ik dat weet ik nog wel, wat natuurlijk helemaal niet kon. Mijn ouders bleven zes weken op de boerderij in Neerkant om mij aan de nieuwe situatie te laten wennen. Daarna gingen wij met z'n drieën naar Arnhem.

Dezelfde avond zegde ik mijn avondgebedje op zoals ik daar geleerd had. Ik sprak daar mijn liefde uit voor Moeke en Papa.

In het huis waarin wij terugkeerden hadden NSB-ers gewoond. Er was niets over van de meubels. Alleen lag er op een plank in de slaapkamer nog de ster die mijn vader 31-08-1942 had afgedaan. In de oorlog heette ik Annieke na de oorlog werd ik Anneke genoemd mijn echte naam is Elia Anne. Er werd weinig gepraat over nare dingen na de oorlog alleen de positieve dingen werden verteld over de familieleden die de oorlog niet hadden overleefd.

Elia Anne Muller Arnhem.

Willy (*uit Rotterdam*) en Anne Muller voor het huis van de familie Tijssen-Gielen aan de Dorpsstraat in Neerkant.

